

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 83/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Duditsa (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **FENESTRA Sk, spol. s r. o.**, Priemyselná 17, Zlaté Moravce, IČO 36 521 451, zastúpenej advokátskou kanceláriou Matejka & Haluška s. r. o., Lazovná 20, Banská Bystrica, IČO 47 257 415, konajúcej prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. Romana Halušku, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžfk 34/2019 z 30. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkové okolnosti veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 2. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) č. k. 8 Sžfk 34/2019 z 30. apríla 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

2.1. Uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 32 R 3/2013 zverejneným v Obchodnom vestníku 22. mája 2013 bolo na majetok sťažovateľky začaté reštrukturalizačné konanie, následne 28. júna

2013 bola reštrukturalizácia povolená. Reštrukturalizačné konanie bolo ukončené potvrdením reštrukturalizačného plánu schvaľovacou schôdzou 10. januára 2014 zverejneným v Obchodnom vestníku 7. februára 2014. Daňový úrad Nitra (ďalej aj „správca dane“ alebo „daňový úrad“) vyrubil sťažovateľke úrok z omeškania za nezaplatenie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) rozhodnutím č. 9416301/5/3971717/2013 z 28. augusta 2013 vzťahujúci sa na zdaňovacie obdobie december 2010 a vyrubený za obdobie od 25. januára 2011 do 16. júna 2011, za obdobie od 25. januára 2011 do 20. augusta 2011 a za obdobie od 25. januára 2011 do 24. augusta 2011 (ďalej len „rozhodnutie o úroku“), ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. decembra 2013. Sťažovateľka podala 24. apríla 2014 daňové priznanie na DPH za zdaňovacie obdobie marec 2014, v ktorom si uplatnila nadmerný odpočet. Oznámením č. 9416301/5/2700411/2014 z 11. júna 2014 (ďalej len „oznámenie“) daňový úrad oznámil sťažovateľke, že nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie marec 2014 sa použije na čiastočnú úhradu daňového nedoplatku – úroku na DPH vyrubeného rozhodnutím z 28. augusta 2013.

2.2. Sťažovateľka sa žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia domáhala preskúmania oznámenia daňového úradu na Krajskom súde v Nitre (ďalej len „krajský súd“). Rozsudkom krajského súdu č. k. 11 S 138/2014-144 z 12. decembra 2018 bola žaloba zamietnutá. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorá bola napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu zamietnutá.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Argumentáciu sťažovateľky v ústavnej sťažnosti možno zhrnúť takto:

a) Najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s ňou predloženou argumentáciou a výklad aplikovanej právnej normy považuje za arbitrárny.

b) Najvyšší súd v zhode s krajským súdom neuznal jej argumenty za relevantné. Sťažovateľka sa domnieva, že daňový úrad nebol oprávnený vykonať zápočet daňového nedoplatku – úroku z omeškania s nárokom na vyplatenie nadmerného odpočtu DPH, pretože pohľadávka vzniknutá z titulu úroku z omeškania zanikla tým, že daňový úrad ju neprihlásil v reštrukturalizačnom konaní. Dôvody na vyrubenie úroku z omeškania nastali ešte pred vyhlásením reštrukturalizácie, samotné rozhodnutie, ktorým bola sankcia vyrubená, bolo síce vydané až po začatí reštrukturalizácie, ale toto rozhodnutie nemá konštitutívne účinky, preto ak si daňový úrad svoju pohľadávku riadne neprihlásil, táto zanikla a z tohto dôvodu nebolo možné učiniť ani sporný zápočet. Sťažovateľka uviedla, že konajúce súdy boli povinné okrem zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) aplikovať primerane aj ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) a svojím výkladom úplne popreli účel a zmysel reštrukturalizačného konania.

c) Sťažovateľka namieta aj porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, a to z dôvodu, že v prejednávanej veci existuje rozdielna rozhodovacia prax najvyššieho

súdu. Rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 1 Sžf 2/2016 a od neho odvodené rozhodnutia vo veciach napr. sp. zn. 1 Sžfk 10/2016 alebo sp. zn. 10 Sžfk 23/2018 prezentujú rovnaký právny názor ako sťažovateľka, zatiaľ čo napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sa priklonil k opačnému právnomu názoru a sťažovateľkou citované rozhodnutie označil ako ojedinelé. Najvyšší súd mal podľa sťažovateľky iniciovať konanie pred veľkým senátom v zmysle § 22 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). Opačný postup viedol k porušeniu základného práva na zákonného sudcu. Sťažovateľka poukázala aj na závery ústavného súdu v rozhodnutí č. k. I. ÚS 41/2020 z 12. mája 2020 v obdobnej veci, kde rovnako vystupovala ako sťažovateľka a ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na zákonného sudcu.

d) Porušenie základného práva vlastníť majetok sťažovateľka odvíja od stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne môže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ústavy (podobne aj z čl. 11 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie vyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru: „*O porušení těchto základných práv je preto možné uvažovat v případě, ak zo strany všeobecného soudu primárne došlo k porušení niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.*“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s ods. 2 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Namietané porušenie základných práv sťažovateľka odvádza jednak od nedostatočnej, resp. chýbajúcej argumentácie najvyššieho súdu vo vzťahu k otázke povinnosti správcu dane prihlásiť do reštrukturalizácie pohľadávku vzniknutú z titulu úroku z omeškania z včas neuhradenej dane, sporného konštitutívneho účinku rozhodnutia o úroku a nezohľadnenia princípov reštrukturalizačného konania. Porušenie základného práva na zákonného sudcu vidí sťažovateľka v nepredložení veci veľkému senátu, keďže sa domnieva, že v jej prípade sa konajúci senát odklonil od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v inom rozhodnutí najvyššieho súdu.

III.1. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

5. Najvyšší súd v dôvodoch napadnutého rozsudku uviedol, že nárok na úrok z omeškania nemohol zaniknúť v zmysle § 120 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pretože v relevantnom čase nebol vyrubený a pre účely reštrukturalizácie sa nepovažoval za pohľadávku. Nesúhlasil s tvrdením sťažovateľky, že nárok na úrok z omeškania zanikol v zmysle § 84 ods. 1 písm. g) daňového poriadku. Povinnosť zaplatiť úrok z omeškania vznikne daňovému subjektu až momentom, keď

dôjde k jeho vyrubeniu. Najvyšší súd ďalej poukázal na judikatúru ústavného súdu (IV. ÚS 236/06), v zmysle ktorej konajúci súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky, ale iba na tie, ktoré sú pre vec podstatné.

5.1. Ku konštitutívnej povahe rozhodnutia správcu dane o vyrubení úroku z omeškania uviedol, že vydanie rozhodnutia je podmienkou pre vznik povinnosti uhradiť tento úrok. Opačný záver by viedol k absurdnej situácii, že by správca dane nemohol vyrubiť sankčný úrok, napríklad ak by bola reštrukturalizácia vyhlásená v deň, keď mu vznikne právo vyrubiť úrok z omeškania podľa § 156 daňového poriadku. Uvedené podľa najvyššieho súdu nie je v rozpore ani s § 156 ods. 2 daňového poriadku.

5.2. Kasačný súd dospel k záveru, že správca dane nemá povinnosť prihlásiť tú daňovú pohľadávku, ktorá sa stala splatnou až po povolení reštrukturalizácie, čo uviedol vo svojom rozhodnutí aj krajský súd. Podľa § 2 písm. b) daňového poriadku sa daňou pre účely tohto zákona rozumie daň vrátane úroku z omeškania podľa tohto zákona, v zmysle § 2 písm. e) a f) daňového poriadku daňovou pohľadávkou je pohľadávka správcu dane na dani, teda aj na úroku z omeškania, a daňovým nedoplatkom je dlžná suma dane, teda i úroku z omeškania po lehote splatnosti. Kasačný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že v tomto prípade je potrebné vychádzať z § 63 ods. 1 daňového poriadku, v zmysle ktorého ukladať povinnosti alebo priznávať práva v zmysle tohto zákona možno len rozhodnutím, ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedeného vyplýva, že povinnosť zaplatiť úrok z omeškania vznikla, až keď bol tento úrok vyrubený, resp. právoplatnosťou tohto rozhodnutia.

5.3. Tieto názory podporil najvyšší súd aj poukazom na svoju rozhodovaciu prax, pričom menoval viacero rozhodnutí senátu 2S, ako aj judikát R 63/2015, ktorý podľa jeho názoru možno analogicky aplikovať aj na prejednanú vec: „... pohľadávka na penále nevzniká v dôsledku samotného nesplnenia si povinnosti riadne a včas odvieť poisťné a príspevky; vzniká až právoplatnosťou rozhodnutia o predpísaní penále... Kým penále nie je predpísané právoplatným rozhodnutím, Sociálna poisťovňa ho nemôže uplatňovať ako existujúcu pohľadávku v reštrukturalizačnom konaní. Žalovaná preto uvedenú pohľadávku vzhľadom na jej neexistenciu nemohla prihlásiť do reštrukturalizačného konania a z toho dôvodu nemohlo dôjsť ani k zániku tejto pohľadávky podľa ustanovenia § 155 ods. 2 ZKR.“ Uvedené potvrdzuje názor najvyššieho súdu, že úrok z omeškania vyrubený samostatným rozhodnutím je samostatnou pohľadávkou, ktorá sa neviaže na daňovú povinnosť a účinky schváleného reštrukturalizačného plánu sa na ňu nevzťahujú.

5.4. Sťažovateľkou formulované námietky týkajúce sa nesprávneho posúdenia veci vyhodnotil najvyšší súd vzhľadom na uvedené ako nedôvodné. Rovnako zastával názor, že správca dane vyhodnotil skutkový stav logickým a zákonným spôsobom.

6. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu dospel k záveru, že právne závery všeobecných súdov dávajú odpoveď na všetky námietky sťažovateľky. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým najvyšší súd zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky, preto ústavný súd rozhodnutie nepovažuje za zjavne neodôvodnené. Argumentácia najvyššieho súdu odpovedá na uplatnené námietky sťažovateľky, neprehliada ich, no z vecnej stránky sa najvyšší súd priklonil k právnomu názoru, ktorý sťažovateľka nezastáva. Záver najvyššieho súdu vychádza z jeho rozhodovacej praxe.

7. Ústavný súd nad rámec záveru o dostačujúcom odôvodnení kasačného rozhodnutia považuje za potrebné pre zdôraznenie správnosti rozhodnutí správnych súdov ešte raz stručne zhrnúť podstatné okolnosti veci a vyjadriť sa k rozsahu prieskumnej činnosti všeobecných súdov.

8. Je nesporné, že sťažovateľka bola v omeškaní s úhradou daňovej povinnosti splatnej pred začatím reštrukturalizačného konania, pričom obdobie, za ktoré bol úrok z omeškania vyrubený, rovnako spadalo do časového rámca pred začatím reštrukturalizačného konania. Po začatí reštrukturalizačného konania bol sťažovateľke rozhodnutím správcu dane vyrubený úrok z omeškania, pričom rozhodnutie o úroku nadobudlo právoplatnosť 11. decembra 2013. Toto rozhodnutie nebolo predmetom súdneho prieskumu.

8.1. Po skončení reštrukturalizačného konania sťažovateľka podala daňové priznanie na DPH za zdaňovacie obdobie marec 2014, v ktorom si uplatnila nadmerný odpočet. Správca dane sporným oznámením sťažovateľku upovedomil, že nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie marec 2014, ktorý sťažovateľke vznikol na DPH, sa použije na čiastočnú úhradu daňového nedoplatku – úroku na DPH vyrubeneho rozhodnutím o úroku.

8.2. Sťažovateľka napadla oznámenie správcu dane správnu žalobou, pričom tvrdila, že pohľadávka správcu dane – úrok na DPH vyrubenej rozhodnutím o úroku zanikla z dôvodu, že nebola prihlásená do reštrukturalizačného konania. Rozhodnutie o úroku nemá konštitutívny charakter, preto nebolo podstatné, že bolo vydané až po začatí reštrukturalizačného konania. Podstatným je, kedy došlo k porušeniu povinnosti uhradiť splatnú daň, za ktorú bol úrok z omeškania následne vyrubený.

9. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľka v konečnom dôsledku rozporuje nárok správcu dane na zaplatenie úroku z omeškania, pričom zákonnosť rozhodnutia o úroku nenapadla správnu žalobou, hoci v čase jeho vydania (po začatí reštrukturalizačného konania) mohla oprávnenosť vyrubenia úroku z omeškania spochybňovať, a to z rovnakých dôvodov (zánik pohľadávky z dôvodu jej neprihlásenia do reštrukturalizačného konania), aké uvádzala v správnej žalobe smerujúcej proti oznámeniu správcu dane. Sťažovateľka svoj právny názor opiera o judikatúru najvyššieho súdu vychádzajúcu z rozhodnutia č. k. 1 Sžf 2/2016, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým bol po skončení reštrukturalizačného konania vyrubený úrok z omeškania za obdobie pred začatím reštrukturalizácie.

10. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na časť odôvodnenia krajského súdu: *„Otázky, týkajúce sa vzniku daňového nedoplatku žalobcu a oprávnenosti, resp. dôvodnosti vydania právoplatného rozhodnutia žalovaného zo dňa 28. 08. 2013, ktorým bol žalobcovi vyrubený úrok z omeškania za porušenie zákonom stanovených povinností nemôžu byť riešené v súdnom konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia - oznámenia žalovaného zo dňa 11. 06. 2014, nakoľko by to bolo v rozpore s ust. § 245 ods. 1 OSP v znení účinnom v čase podania žaloby, ale taktiež i s ust. § 27 ods. 1 SSP v znení účinnom od 01. 07. 2016. Konanie a postup súvisiaci s vydaním rozhodnutia o vyrubení daňového nedoplatku (úroku z omeškania) by bolo možné v tomto predmetnom konaní preskúmať pri splnení zákonných podmienok, uvedených v ust. § 245 ods. 1 OSP v znení účinnom do 30. 06. 2016 (v zmysle ktorého, súd posúdi i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia, o ktoré sa preskúmané rozhodnutie opiera, ak bolo preň prv urobené rozhodnutie záväzné a ak nie je na jeho preskúmanie určený osobitný postup), resp. ust. § 27 ods. 1*

SSP v znení účinnom od 01. 07. 2016 (v zmysle ktorého súd posúdi i zákonnosť skôr vydaného rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, z ktorého preskúmané rozhodnutie alebo opatrenie vychádza, ak bolo preň skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie záväzné a ak skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie nebolo samostatne možné preskúmať správnym súdom).“

11. Ústavný súd upriamuje pozornosť na § 27 ods. 1 SSP, ako aj na v čase podania žaloby účinný § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorých správny súd je oprávnený preskúmať zákonnosť skôr vydaného rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, z ktorého preskúmané rozhodnutie alebo opatrenie vychádza, ak bolo preň skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie záväzné a ak skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie nebolo možné preskúmať správnym súdom v samostatnom konaní.

12. Správny súd je teda v zásade oprávnený preskúmať právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej správy, z ktorého správny orgán pri vydávaní napadnutého rozhodnutia vychádzal, ale iba v prípade, ak toto rozhodnutie nebolo možné napadnúť v samostatnom konaní. V tomto prípade nosná námietka sťažovateľky o zániku pohľadávky z titulu úroku z omeškania jej neprihlásením do reštrukturalizačného konania mohla byť namietaná v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o úroku.

13. Opačným postupom by bola neprimerane zvýhodnená sťažovateľka, ktorá bola oprávnená rozhodnutie o úroku napadnúť správnou žalobou. Tým by došlo k narušeniu princípu právnej istoty a popretiu zmyslu zákonom stanovenej lehoty na podanie žaloby o preskúmanie právoplatného rozhodnutia správneho orgánu.

14. Ústavný súd konštatuje, že správca dane v oznámení o použití vzniknutého nadmerného odpočtu na DPH vychádzal z dvoch skutočností, a to (i) z existencie daňového nedoplatku, ktorý bol vyrubený právoplatným rozhodnutím o úroku z omeškania z dôvodu nezaplatenia DPH vyrubenej podaním daňového priznania za zdaňovacie obdobie december 2010, a (ii) z existencie nároku na vyplatenie nadmerného odpočtu DPH za mesiac marec 2014. Všeobecné súdy v rámci predmetu konania boli nepochybne oprávnené skúmať, či pohľadávka správcu dane a pohľadávka sťažovateľky sú spôsobilými na započítanie.

15. Keďže tu existoval iný zákonný postup, ktorý by zabezpečil ochranu základného práva na súdnu ochranu vzťahujúcu sa na argumentáciu sťažovateľky, v tomto prípade ústavný súd nevidel vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu také nedostatky v kvalite odôvodnenia, ktoré by odôvodňovali vyslovenie porušenia označených základných práv.

16. Na základe uvedeného ústavný súd musel ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže neidentifikoval žiadne porušenie sťažovateľkou označených práv. Vo vzťahu k čl. 46 ods. 2 ústavy, ktorý špeciálne garantuje prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy súdmi, ústavný súd rovnako nevidel žiadne možné porušenie, keďže garancie obsiahnuté v základnom práve na súdnu ochranu sú obsiahnuté aj v práve na súdnu ochranu poskytovanú v správnom súdnictve.

III.2. K porušeniu základného práva na zákonného sudcu:

17. K námietke sťažovateľky o rozdielnej rozhodovacej praxi k danej problematike najvyšší súd uviedol, že senát 8S rozhoduje zhodne so senátom 2S a rozhodnutie č. k. 1 Sžf 2/2016 a na neho nadväzujúce rozhodnutia vyhodnotil ako ojedinelý odklon a z tohto dôvodu nepovažoval za potrebné predložiť vec veľkému senátu v zmysle § 22 ods. 1 písm. a) v spojení s § 466 SSP.

18. Rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 1 Sžf 2/2016, ktorým argumentovala sťažovateľka a od ktorého sa mal najvyšší súd odkloniť, sa týkalo preskúmania zákonnosti rozhodnutia, ktorým bol vyrubený úrok z omeškania podľa § 156 ods. 1 písm. d) daňového poriadku a riešilo otázku možnosti vyrubenia úroku z omeškania po začatí reštrukturalizačného konania: „... *podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorým sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je zodpovedanie právnej otázky, či možno úrok z omeškania za neodvedené preddavky za daň z príjmov zo závislej činnosti považovať za daňový nedoplatok ako samostatnú pohľadávku a teda či v tejto súvislosti možno úrok z omeškania, ktorý nebol uplatnený prihláškou v reštrukturalizačnom konaní, dodatočne vyrubiť...*“ V prípade sťažovateľky nebola predmetom konania pred všeobecnými súdmi otázka možnosti vyrubenia úroku z omeškania po skončení reštrukturalizačného konania, ale otázka zániku pohľadávky v dôsledku jej neprihlásenia do reštrukturalizačného konania. Citované rozhodnutie síce obsahuje argumentáciu zhodnú s tvrdeniami sťažovateľky, že „*Preto správca dane vedomý si začatia reštrukturalizačného konania a následnej povinnosti postupu podľa špeciálneho právneho predpisu, ktorým je zák. č. 7/2005 Z.z., mal ako súčasť daňového nedoplatku uplatňovať v zmysle § 156 ods. 1 a 2 Daňového poriadku aj úrok z omeškania. Tým, že tak nekonal, tento nárok správcu dane v súlade s § 138 zák. č. 7/2005 Z.z. zanikol.*“, ale s následkom nemožnosti vyrubenia úroku z omeškania, čo viedlo k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu o úroku.

19. Z uvedených dôvodov nebolo možné uvažovať o povinnosti v zmysle § 22 ods. 1 písm. a) SSP iniciovať konanie veľkého senátu. Ak sťažovateľka poukazuje na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 41/2020, pre tento platí rovnaký záver, t. j. v konaní pred všeobecnými súdmi sa preskúmavala zákonnosť rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania, v ktorom boli všeobecné súdy povinné preskúmavať otázku možnosti vyrubenia sankčného úroku v súvislosti s reštrukturalizačným konaním, resp. otázku vzniku úroku z omeškania a jeho vzťah k hlavnej daňovej povinnosti. V tomto prípade išlo o konanie o preskúmanie zákonnosti opatrenia správcu dane, účinky meritórneho rozhodnutia v tejto veci sa nedotýkajú platnosti rozhodnutia o úroku.

20. Ústavný súd v sťažovateľkou namietanom postupe najvyššieho súdu nezistil dôvody zásahu do základného práva v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmieta v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku:

21. Vo vzťahu k označenému základnému právu vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s právom pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že sťažovateľka porušenie označených práv uvádzala v kontexte s tvrdeným porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, s ktorým sa ústavný súd nestotožnil. Z tohto dôvodu nebolo možné uvažovať ani o následnom porušení práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

a čl. 1 dodatkového protokolu, preto bola ústavná sťažnosť aj v tejto časti odmietnutá v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

22. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

23. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Libor DUEA
predseda senátu